

дата, че отсещдатъ на смъртъ по едно съмнѣние, че венециянскитѣ крушюми сж една страшна тъмница, че шпилбергскитѣ задани сж още по страшни, че затворницитѣ тамъ умиратъ отъ гладъ, отъ сиромашия, отъ влага и отъ смрадъ. Това не е ли ново нѣщо? сичко това, което прави човѣка да кълне и да мрази, не е ли много полезно да се приказува на човѣщината? Ако Г. Пелико да бѣше испуснжлъ единъ дългъ викъ за отмѣстяванье противъ тиранията на Австрия и противъ мжкитѣ на Шпилбергъ, ако и ний сами бѣхми зели участие у праведниятъ му гнѣвъ, то не щѣше да бжде друго, освѣнъ още едно мъмрене хвърлено между многото на тоя вѣкъ, то не щѣше да бжде друго, освѣнъ още единъ екъ на тия силни и страшни страсти, които се разиграватъ на нашитѣ дни.

« Прочее, книгата на Г. Пелико не се адресува никакъ къмъ свѣтътъ и къмъ народтъ : тя се адресува къмъ сѣкиго отъ насъ на особно. « Ти си затворникъ, казува той; ако ще би и безправедно, туй « не те докача, то докача твоитѣ прѣслѣдватели : « ако тѣмъ принадлежи прѣстѣпленieto, тѣмъ при-